

Sygn. akt I ACa 1601/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Władysław Pawlak
Sędziowie:	SSA Grzegorz Krężolek SSA Sławomir Jamróg (spr.)
Protokolant:	st. prot. sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa J. J.

przeciwko Skarbowi Państwa-Sądowi Okręgowemu w Gdańsku, Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku, Sądowi Okręgowemu w Słupsku oraz przeciwko E. P. i P. G.,

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 25 marca 2013 r. sygn. akt I C 2055/11

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

III. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adw. K. K. z Kancelarii Adwokackiej w K., os. (...) kwotę 3.321 zł (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden złotych), w tym 621 zł podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 października 2011 r. powód J. J. wniósł o:

- zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Sądu Okręgowego w Gdańsku i Sądu Okręgowego w Słupsku kwoty 160.000 zł. tytułem zadośćuczynienia,

- zasądzenie od pozwanej E. P. kwoty 1800 zł. tytułem odszkodowania i kwoty 700 zł. tytułem zadośćuczynienia,
 - zasądzenie od pozwanego P. G. kwoty 80.000 zł. tytułem odszkodowania i kwoty 5000 zł. tytułem zadośćuczynienia,
- oraz o obciążenie pozwanych kosztami procesu.

Na uzasadnienie żądania pozwu powód podał, że w sprawach:

- I C 1421/07 przed Sądem Okręgowym w Gdańsku i I C 106/10 przed Sądem Okręgowym w Słupsku złożył skargi na przewlekłość, które nie zostały uwzględnione,
- w sprawie I C 1012/09 przed Sądem Okręgowym w Gdańsku i następnie I ACa 572/11 przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku doszło do opieszałości postępowania w okresie od 1 września 2009 r. do 21 lipca 2011 r.
- w sprawie I C 340/11 przed Sądem Okręgowym w Gdańsku a następnie I ACz 1325/11 przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku doszło do opieszałości w okresie od 15 marca 2011 r. do 13 września 2011 r.
- w sprawie I C 66/11 przed Sądem Okręgowym w Słupsku a następnie I ACz 1450/11 przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku doszło do opieszałości w okresie od 15 kwietnia 2011 r. do 13 września 2011 r.
- w sprawie I C 259/11 przed Sądem Okręgowym w Gdańsku a następnie I ACz 1391/11 przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku doszło do opieszałości w okresie od 1 kwietnia 2011 r. do 15 września 2011 r.
- w sprawie I C 134/11 przed Sądem Okręgowym w Słupsku a następnie I ACz 1448/11 przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku doszło do przewlekłości w okresie od 1 kwietnia 2011 r. do 20 września 2011 r.
- w sprawie I C 25/11 przed Sądem Okręgowym w Gdańsku a następnie I ACz 1214/11 przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku doszło do opieszałości w okresie od 15 marca 2011 r. do 26 lipca 2011 r.

Powód wskazał, że wymienione sprawy były prowadzone w nieprawidłowy sposób, jego skargi odrzucano lub oddalano. Postępowania nie były prowadzone w rozsądnym czasie. Powód odczuł skutek powyższego odczucie bezradności i braku szacunku oraz wykorzystania sytuacji życiowej powoda, co skutkowało pogorszeniem stanu zdrowia powoda, zwiększeniem nadciśnienia, bólami i zawrotami głowy, bólami wątroby i żołądka, depresją i stanami stresogennymi. Powód pozostaje pod stałą opieką lekarzy, nie może zażywać leki, nie może właściwie funkcjonować w społeczeństwie a rokowania powoda co do samoegzystencji i wyleczenia na przyszłość są niemiarodajne.

Co do pozwanej E. P. pozwany zarzucił, że pozwana reprezentowała powoda w sprawach I ACz 1892/10 i I ACa 581/11 przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku jednakże nie złożyła kasacji i zażalenia i tym samym pozbawiła powoda możliwości zaskarżenia wyroku. Natomiast pozwany P. G. reprezentując powoda w sprawie I ACz 1892/10 nie złożył wniosku o doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku i pozbawił możliwości poddania wyroku kontroli trzecioinstancyjnej. Pozwani naruszyli zasady etyki radcowskiej i przepisy prawa. Nadto pozwani nie skontaktowali się z powodem osobiście, o co zabiegał, zlekceważyli powoda, instrumentalnie potraktowali i wyzyskali jego sytuację życiową.

Pozwany Skarb Państwa w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania.

Na uzasadnienie zaprzeczył aby we wskazanych przez powoda sprawach doszło do przewlekłości postępowania, aby zaistniało jakiegokolwiek bezprawne działanie lub zaniechanie ani aby powód poniósł jakąkolwiek szkodę lub krzywdę, za którą strona pozwana odpowiada.

W odpowiedzi na pozew pozwana E. P. wniosła o oddalenie powództwa. Podniosła, że w sprawie I ACz 1892/10 złożyła w Sądzie Apelacyjnym w Gdańsku opinię o niecelowości złożenia kasacji z uwagi na brak podstaw do jej wniesienia i zastępstwo było prowadzone prawidłowo.

Pozwany P. G. wniosł o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew zarzucił, że spotkał się z powodem na rozprawie w dniu 15 lutego 2011 r. i powód nie składał żadnych zastrzeżeń co do sposobu reprezentacji. Natomiast niezłożenie wniosku o doręczenie uzasadnienia w sprawie I ACa 581/11 nie skutkowało żadnymi negatywnymi konsekwencjami wobec powoda skoro w sprawie nie zachodziły żadne przesłanki do złożenia skargi kasacyjnej. Zakwestionował wysokość dochodzonego odszkodowania i zaprzeczył aby naruszył dobra osobiste powoda.

(...) S.A i (...) S.A. (k. 193, 194) nie złożyły interwencji ubocznych.

Wyrokiem z dnia 25 marca 2013r. sygn. akt I C 2055/11 Sąd Okręgowy w Krakowie powództwo oddalił, zasądził od powoda J. J. na rzecz strony pozwanej Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa w W. kwotę 3600 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania i przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie adwokatowi K. K. kwotę 4428 złotych tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi.

Sąd Okręgowy ustalił, że :

W sprawie I C 1421/07 przed Sądem Okręgowym w Gdańsku J. J. złożył skargę o naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, którą odrzucono postanowieniem z dnia 15 września 2011 r. oraz oddalono wniosek o ustanowienie w tym postępowaniu pełnomocnika z urzędu dla skarżącego i zwolniono go od kosztów sądowych.

W sprawie I C 106/10 przed Sądem Okręgowym w Słupsku J. J. złożył skargę o naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, którą odrzucono postanowieniem z dnia 21 września 2011 r. z uwagi na niedochowanie terminu z dnia 14 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. oraz oddalono wnioski o ustanowienie w tym postępowaniu pełnomocnika z urzędu dla skarżącego i o zwolnienie go od kosztów sądowych.

W sprawie I C 1012/09 przed Sądem Okręgowym w Gdańsku i następnie I ACa 572/11 przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w okresie od 1 września 2009 r. do 21 lipca 2011 r.:

- postanowieniem z dnia 2 września 2009 r. zwolniono powoda od kosztów sądowych i oddalono wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu,
- postanowieniem z dnia 17 września 2009 r. odmówiono ustanowienie adwokata lub radcy prawnego,
- oddalono zażalenie na postanowienie z dnia 17 września 2009 r. postanowieniem z dnia 26 listopada 2009 r.
- postanowieniem z dnia 18 lutego 2010 r. na ponowny wniosek powoda odmówiono ustanowienie adwokata lub radcy prawnego,
- oddalono zażalenie na postanowienie z dnia 18 lutego 2010 r. postanowieniem z dnia 11 marca 2010 r.
- doręczono pozew w dniu 10 maja 2010 r. i 13 maja 2010 r.
- po wpływie odpowiedzi na pozew oraz pisma przypożwanego wyznaczono rozprawę na dzień 13 grudnia 2010 r.
- na rozprawie w dniu 27 grudnia 2010 r. wydano wyrok,

- postanowieniem z dnia 17 lutego 2011 r. wyłączono sędziego referenta sprawy od dnia 28 stycznia 2011 r. oddalając wnioski w pozostałym zakresie,
- postanowieniem z dnia 25 maja 2011 r. oddalono zażalenie powoda na postanowienie z dnia 17 lutego 2011 r.
- wyrokiem z dnia 21 lipca 2011 r. oddalono apelację powoda od wyroku z dnia 27 grudnia 2010 r.

W sprawie I C 340/11 przed Sądem Okręgowym w Gdańsku a następnie I ACz 1325/11 przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w okresie od 15 marca 2011 r. do 13 września 2011 r.:

- oddalono wnioski powoda o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2011 r.
- wyłączono postanowieniem z dnia 2 maja 2011 r. sędziego,
- utrzymano w mocy postanowienie z dnia 4 kwietnia 2011 r. postanowieniem z dnia 13 maja 2011 r.
- odrzucono ponowny wniosek powoda o zwolnienie od kosztów sądowych postanowieniem z dnia 24 czerwca 2011 r.
- zwrócono pozew zarządzeniem z dnia 28 czerwca 2011 r.
- oddalono zażalenie powoda na zwrot pozwu postanowieniem z dnia 13 września 2011 r.

W sprawie I C 66/11 przed Sądem Okręgowym w Słupsku a następnie I ACz 1450/11 przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w okresie od 15 kwietnia 2011 r. do 13 września 2011 r.:

- wpłynęła skarga powoda w dniu 15 kwietnia 2011 r.
- utrzymano postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2011 r. zaskarżone postanowienie referendarza,
- odrzucono ponowny wniosek powoda o zwolnienie od kosztów sądowych postanowieniem z dnia 23 maja 2011 r.
- utrzymano postanowieniem z dnia 29 czerwca 2011 r. zaskarżone postanowienie referendarza z dnia 23 maja 2011 r.,
- odrzucono skargę powoda na odmowę ustanowienia adwokata z urzędu postanowieniem z dnia 29 czerwca 2011 r.
- odrzucono ponowny wniosek powoda o zwolnienie od kosztów sądowych postanowieniem z dnia 20 lipca 2011 r.
- zwrócono pozew zarządzeniem z dnia 20 lipca 2011 r.
- oddalono zażalenie powoda na zwrot pozwu postanowieniem z dnia 13 września 2011 r.

W sprawie I C 259/11 przed Sądem Okręgowym w Gdańsku a następnie I ACz 1391/11 przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w okresie od 1 kwietnia 2011 r. do 15 września 2011 r.:

- doręczono powodowi zarządzenie o zwrocie pozwu z dnia 22 marca 2011 r.
- oddalono wniosek powoda o ustanowienie pełnomocnika z urzędu postanowieniem z dnia 18 maja 2011 r.
- utrzymano w mocy zaskarżone postanowienie referendarza z dnia 18 maja 2011 r. postanowieniem z dnia 8 lipca 2011 r.
- zwolniono powoda od kosztów sądowych postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2011 r.
- oddalono zażalenie powoda na zwrot pozwu postanowieniem z dnia 15 września 2011 r.

W sprawie I C 134/11 przed Sądem Okręgowym w Słupsku a następnie I ACz 1448/11 przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku akta zostały założone w dniu 18 maja 2011 r. Wzywano powoda do złożenia oświadczenia majątkowego, rozpoznano wnioski o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu, zwrócono pozew zarządzeniem z dnia 5 lipca 2011 r. a na które zażalenie oddalono postanowieniem z dnia 20 września 2011 r.

W sprawie I C 25/11 przed Sądem Okręgowym w Gdańsku a następnie I ACz 1214/11 przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w okresie od 15 marca 2011 r. do 26 lipca 2011 r.:

- wpłynęło w dniu 18 marca 2011 r. zażalenie powoda na postanowienie o odrzuceniu pozwu,
- wezwano powoda o uzupełnienie opłaty od zażalenia a następnie o przedłożenie oświadczenia majątkowego,
- zwolniono powoda od kosztów sądowych w części,
- przedstawiono akta w dniu 8 lipca 2011 r. Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku.

Zażalenie powoda oddalono postanowieniem z dnia 26 września 2011 r.

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2011 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację od wyroku z dnia 22 marca 2011 r. Sądu Okręgowego w Elblągu. Ustanowiony w tej sprawie pełnomocnikiem z urzędu powoda pozwany P. G. nie składał wniosku o sporządzenie uzasadnienia tego wyroku. Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2011 r. odrzucono wniosek powoda o doręczenie mu odpisu wyroku z dnia 22 czerwca 2011 r. z uzasadnieniem. P. G. spotkał się osobiście z powodem w toku udzielanej pomocy prawnej podczas posiedzenia w trybie pomocy sądowej przed Sądem Rejonowym w Wejherowie.

E. P. została ustanowiona jako pełnomocnik z urzędu powoda w sprawie I ACz 1892/10 przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku. W sprawie tej oddalono postanowieniem z dnia 18 stycznia 2011 r. zażalenie powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 3 września 2010 r. o odrzuceniu pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. E. P. przedstawiła opinię prawną o niecelowości wnoszenia kasacji gdyż podzieliła stanowisko prezentowane przez sądy. Nie była proszona przez powoda o osobiste spotkanie i nie widziała potrzeby aby udać się do niego do aresztu z własnej inicjatywy.

Przy ustalaniu stanu faktycznego oparł się Sąd Okręgowy na dowodach z dokumentów publicznych zawartych w aktach sądowych I S 67/11, I C 106/10 (obecnie I C 1004/11 Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe), akt I C 1012/09 , I C 340/11, I C 66/11, I C 259/11, I C 134/11, I C 25/11, I C 148/08, I C 1421/07, I S 56/11, w szczególności orzeczeń i zarządzeń, protokołów i opinii w nich zawartych. Sąd Okręgowy oparł się również na dowodach z pism procesowych zawartych w aktach sądowych, jak też na dowodzie z przesłuchania pozwanych P. G. i E. P.. Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda , albowiem powód odmówił zgody na doprowadzenie do sądu wezwanego w celu przesłuchania. Odmowy tej powód nie usprawiedliwił w sposób prawidłowy. Nie został również uwzględniony wniosek powoda o ponowne przesłuchanie zawarty w piśmie z dnia 2 października 2012 r. (k. 305) albowiem wniosek ten nie zawierał żadnych okoliczności, które usprawiedliwiłyby wcześniejszą odmowę stawienia w sądzie. Sąd Okręgowy pominął także dowód z dokumentacji medycznej oraz opinii biegłego uznając, że przeprowadzanie tych dowodów nie było konieczne dla rozstrzygnięcia.

Sąd pierwszej instancji uznał , że powództwo nie jest zasadne. Wskazał, że w świetle wskazanej przez powoda podstawy faktycznej należało ocenić żądanie pozwu w oparciu o przesłanki odpowiedzialności z art. 448 k.c. (w zakresie, w jakim powoływane fakty można oceniać jako twierdzenie o naruszeniu dóbr osobistych powoda) oraz w świetle art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c. (w zakresie, w jakim powód powołuje się na rozstrój zdrowia). Przebieg postępowań wskazanych w uzasadnieniu żądania pozwu nie wskazuje by zachodziły przesłanki odpowiedzialności wskazane w tych przepisach. Powód nie wskazał żadnych konkretnych czynności procesowych, które zostały w toku tych postępowań dokonane z opóźnieniem ograniczając się jedynie do wskazania okresu czasu trwania przewlekłości. Z akt powołanych spraw wynika zaś, że w okresach wskazanych przez powoda sądy podejmowały czynności zmierzające do wydania

rozstrzygnięcia w tych sprawach i o stanie nieusprawiedliwionej bezczynności w tych sprawach nie można mówić. Niezależnie od tego w sprawach I S 56/11 oraz I S 67/11 stwierdzono, że w postępowaniach I C 1421/07 oraz I C 106/10 nie dopuszczono się przewlekłości postępowania. Zarazem brak jest podstaw od uznania, aby wydane w tych sprawach negatywne rozstrzygnięcia wniosków powoda w tym o ustanowienie pełnomocnika z urzędu wykazywały cechy nawet najszerzej rozumianej obiektywnej bezprawności. Ponadto powód nie wskazał konkretnie, które spośród jego dóbr osobistych spośród wymienionych w art. 23 k.c. lub uznanych w orzecznictwie i nauce prawa zostało naruszone przez powoda zachowaniem się pozwanego, gdyż nie sposób jako naruszenia dobra osobistego potraktować subiektywnego odczuwania przez powoda, że postępowanie prowadzone „z narażeniem ekonomii sądu” oraz że naruszono „prawa powoda do rozpoznania sprawy w rozsądnym czasie” wskutek czego powód „odczuł odczucie bezradności i braku szacunku oraz wykorzystania sytuacji życiowej powoda”. Brak było również podstaw do zasądzenia zadośćuczynienia z uwagi na rozstrój zdrowia powoda na podstawie art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c. Nawet przyjmując hipotetycznie, że dolegliwości na które powód się powołał rzeczywiście w jego organizmie się pojawiły, to dolegliwości tego typu nie są normalnym następstwem (w rozumieniu art. 361 § 1 k.c.) uczestniczenia w jakimkolwiek sądowym postępowaniu cywilnym, nawet prowadzonym w warunkach przewlekłości. Ponadto, z przyczyn już powyżej wskazanych brak było podstaw do oceny, że powoływana przez powoda przewlekłość postępowania, w szczególności w sprawach sygn. akt I C 1421/07 oraz sygn. akt I C 106/10, rzeczywiście miała miejsce. Wyklucza to odpowiedzialność strony pozwanej za ewentualny rozstrój zdrowia powoda również ze względu na brak zdarzenia, z którym art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c. wiąże obowiązek zapłaty zadośćuczynienia, gdyż zadośćuczynienie to przysługuje w wypadku istnienia ogólnych przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa za wykonywanie władzy publicznej – art. 417 k.c.) w razie bezprawnego zachowania się pozwanego. Zdaniem Sądu Okręgowego brak było także podstaw do przyznania powodowi zadośćuczynienia na zasadach słuszności z art. 417[2] k.c., albowiem powoływany przez powoda rozstrój zdrowia nie pozostaje w normalnym związku przyczynowym (w rozumieniu art. 361 § 1 k.c.) z przebiegiem powołanych w pozwie postępowań sądowych.

W odniesieniu do żądań skierowanych przeciwko P. G. i E. P. Sąd wskazał, że powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności kontraktowej z art. 471 k.c. Pozwana E. P. sporządziła opinię prawną o braku podstaw do wniesienia kasacji, przewidzianą w art. 118 § 5 k.p.c. Ani z materiału dowodowego, ani z twierdzeń powoda nie wynika, aby sąd, który ustanowił pozwanego pełnomocnikiem wszczął procedurę opisaną w art. 118 § 6 k.p.c. Brak jest również podstaw do przyjęcia, że opinia ta została sporządzona w sposób nieprawidłowy bez dołożenia należytej staranności, szczególnie, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego, utrwalony jest pogląd, że adwokat ustanowiony dla strony przez sąd w sprawie cywilnej może odmówić sporządzenia kasacji (skargi kasacyjnej), jeżeli byłaby ona niedopuszczalna lub oczywiście bezzasadna. Ponadto wniesienie bezzasadnego środka należałoby ocenić jako szkodliwe dla reprezentowanego, albowiem postępowanie takie mogłoby go narazić na obciążenie obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania stronie przeciwnej. Powód nie wykazał, że osobiste spotkanie z pozwaną mogłoby ujawnić pozwanej jakiegokolwiek okoliczności, które dawałyby podstawę do złożenia środka zaskarżenia, którego dotyczyła opinia sporządzona przez pozwaną. W ocenie Sądu Okręgowego w okolicznościach powołanych przez powoda nie sposób również dopatrzeć się naruszenia przez pozwaną jakichkolwiek obowiązków o charakterze powszechnym, co mogłoby stanowić podstawę odpowiedzialności tej pozwanej w świetle przepisów odpowiedzialności deliktowej. Powód nie wykazał również aby wskutek zachowań pozwanej poniósł jakąkolwiek szkodę. Analogicznie Sąd ocenił żądanie zapłaty odszkodowania skierowane przeciwko pozwanemu P. G.. Niezłożenie wniosku o uzasadnienie nie miało istotnego znaczenia w sytuacji, gdy przebieg postępowania, w którym ten pozwany reprezentował powoda, wskazywał na bezzasadność składania od tego orzeczenia skargi kasacyjnej. Powód nie powołał żadnych okoliczności dotyczących postępowania, w którym był przez reprezentowany przez P. G., które mogłyby wskazywać, choćby hipotetycznie, że taka skarga kasacyjna ma jakiegokolwiek szanse na przyjęcie do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Z ustalonego stanu faktycznego wynika też, że pozwany osobiście spotkał się z powodem na posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Wejherowie. Pozwany P. G. w sposób należyty wykonał w stosunku do powoda obowiązki ciążące na nim w związku z wyznaczeniem go pełnomocnikiem z urzędu, co wyklucza odpowiedzialność odszkodowawczą tego pozwanego. Sąd Okręgowy nie dostrzegł także naruszenia przez pozwanego obowiązków o charakterze powszechnym jak też przyjął, że także i w tym przypadku powód nie wykazał, że poniósł szkodę. Brak zawinięcia pozwanych pełnomocników wyklucza także ich odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c.

za naruszenie dóbr osobistych powoda , tym bardziej , że powód nie wskazał konkretnie, które spośród jego dóbr osobistych zostało naruszone zachowaniem się tych pozwanych. Jako podstawę orzeczenia o kosztach procesu Sąd powołał art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturze Generalnej Skarbu Państwa . O wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu powoda orzeczono w pkt III sentencji na zasadzie art. § 2 ust. 1 i 3, § 6 pkt 6 i § 15 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 Nr 163, poz. 1349 ze zm.) powiększając wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu o stawkę podatku VAT.

Apelację od tego orzeczenia złożył powód, żądając zmiany wyroku i uwzględnienia żądania oraz zasądzenia kosztów postępowania, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Powód zarzucił naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez błędne zastosowanie, nieuwzględnienie wszystkich okoliczności sprawy i nieuzasadnione pominięcie dokumentacji medycznej powoda oraz opinii biegłego jak też nieprzesłuchanie powoda w charakterze strony. Zdaniem strony powodowej stanu zdrowia powoda nie można stwierdzić na podstawie zewnętrznej kondycji powoda a przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego pozwoliłoby na stwierdzenie pogorszenia stanu zdrowia. Według skarżącego błędne było także nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania powoda . Jego niestawiennictwo było usprawiedliwione albowiem śmierć osoby bliskiej, której danych nie chce ujawniać, było dla niego ciosem. Nie czuł się on na siłach zeznawać i zażył leki antydepresyjne.

Pozwani wnieśli o oddalenie apelacji.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Mimo, że powód nie podniósł zarzutu naruszenia art. 302§1 k.p.c. w zw, z art. 299 k.p.c. Sąd Apelacyjny uznaje potrzebę odniesienia się do tej kwestii albowiem ewentualne naruszenie art. 214§1 k.p.c. może czasami prowadzić do nieważności postępowania, szczególnie jeżeli pełnomocnik nie może zastąpić strony przy czynnościach. Trzeba jednak zauważyć, że fakt śmierci osoby bliskiej powód w żaden sposób nie uprawdopodobnił. Mimo, że powód jest reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie uprawdopodobnił też ani stanu usprawiedliwiającego niestawiennictwo ani też potrzeby zażywania leków antydepresyjnych. W ogóle powód nie wskazywał by występował o zbadanie jego stanu zdrowia zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie udzielania świadczeń zdrowotnych przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności (Dz. U. 2012 poz. 738) oraz rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości i Ministra Zdrowia z dnia 9 maja 2012 r. w sprawie szczegółowych warunków, zakresu i trybu współdziałania podmiotów leczniczych z podmiotami leczniczymi dla osób pozbawionych wolności w zakładach karnych i aresztach śledczych w zapewnieniu świadczeń zdrowotnych osobom pozbawionym wolności (Dz. U. 2012 poz. 547). To oznacza , że nie usprawiedliwił on należycie niestawiennictwa zgodnie z art. 214¹§2 k.p.c. Prawidłowo więc Sąd Okręgowy pominął dowód z jego zeznań a ta czynność nie stanowi podstawy do przyjęcia pozbawienia powoda możliwości obrony praw. Sam powód pobawił się uprawnień przez odmowę poddania się doprowadzeniu na rozprawę wyznaczoną na przesłuchanie. Ponadto powód nie wskazał w apelacji jakie okoliczności miałyby wynikać z jego zeznań, więc nie ma podstaw do twierdzenia, że pominięcie tego dowodu miało w jakikolwiek sposób wpływać na treść rozstrzygnięcia. Podnoszone przez powoda w pozwie jego subiektywne odczucia nie mają znaczenia w świetle przyjętych przez Sąd Okręgowy podstaw rozstrzygnięcia.

Apelacja nie podnosi żadnych zarzutów wskazujących na sprzeczność oceny przeprowadzonych przez Sąd Okręgowy dowodów z zasadami logiki czy doświadczenia życiowego, stąd zarzut naruszenia art. 233§1 k.p.c. nie znajduje żadnego uzasadnienia. Sąd Apelacyjny uznaje więc ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji za własne, tym bardziej w braku przesłanek do kwestionowania opisanego przez Sąd Okręgowy przebiegu postępowań toczących się z udziałem skarżącego. Nie ma więc żadnego znaczenia ustalenie aktualnego stanu zdrowia pozwanego, skoro nie wykazano bezprawności działania czy zaniechania Skarbu Państwa, w tym zarówno w ramach podejmowania orzeczeń jak i w procedowaniu , szczególnie zaś nie wykazano podnoszonej w pozwie przewlekłości postępowań. Zwłoka to kwalifikowane opóźnienie postępowania i powołanie jedynie na okres postępowań nie jest tu wystarczające. Słusznie Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że powód nie wskazywał w ogóle jakie czynności mogły zostać podjęte w

opisywanych sprawach przez Sądy we wcześniejszym terminie. Powód zarzucał głównie przewlekłość postępowań a więc niepodejmowanie czynności. Winien więc wykazać potrzebę i obiektywną możliwość podjęcia takich czynności przez Sądy, których dokonanie w odpowiednim czasie, zapobiegłoby szkodzie (uszczerbkowi). Powód tego nie wykazał. Apelacja nie powołuje zarzutów co do okoliczności wynikających z akt spraw powołanych w pozwie a to właśnie przebieg postępowań wynikający z akt tych spraw stanowił podstawę ustaleń. Nie wykazano także nienależytego wykonywania pomocy prawnej przez pozwanych P. i G.. Nie wykazano więc żadnego źródła ewentualnej odpowiedzialności wszystkich pozwanych. Dochodzenie zadośćuczynienia zarówno na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 k.c. jak i na podstawie art. 445, w zw. z art. 44k.c. i art. 417§1 k.c. czy art. 417¹§2 i 3 k. jest uzależnione od wykazania bezprawnego naruszenia dóbr czy też bezprawności działania czy zaniechania przy wykonywaniu władzy przez sądy. Powód tego nie wykazał a to na nim spoczywał obowiązek w tym zakresie (art. 6 k.c., 232k.p.c.). Powód nie wykazał też nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwanych pełnomocników. Ustanowienie zastępstwa z urzędu ma skutki zlecenia. Zlecenie nie stanowi umowy rezultatu lecz starannego działania. Sam więc fakt, że czynności pełnomocników nie spowodowały oczekiwanego przez skarżącego rezultatu nie wskazuje na nieprawidłowe wykonywanie obowiązków. Żadnego zaniedbania pozwanych pełnomocników nie wykazano. Ani niezłożenie skargi kasacyjnej ani też odpowiednio wniosku o uzasadnienie nie stanowiło uchybienia procesowego, stąd te zaniechania nie stanowiły podstawy odpowiedzialności odszkodowawczej, niezależnie od tego, że powód dodatkowo nie wykazał szkody majątkowej. Co do zarzutów odnoszących się do związku przyczynowo- skutkowego to wskazać należy, że nawet wykazanie pogorszenia stanu zdrowia powoda nie mogło spowodować uwzględnienia żądania zadośćuczynienia. Apelujący przeoczył bowiem, że Sąd Okręgowy nie wykluczył jakiegokolwiek związku przyczynowego lecz wskazywał, że twierdzenia pozwu nie wskazują by mógł zachodzić adekwatny związek o jakim mowa w art. 361§1 k.p.c. Abstrahując więc od braku wykazania bezprawności jako źródła odpowiedzialności Skarbu Państwa czy też nienależytego wykonywania obowiązków przez pozwanych osób fizycznych trzeba podkreślić, że art. 361§1k.c. wymaga wykazania normalnego związku przyczynowo skutkowego pomiędzy działaniem pozwanych a szkodą czy uszczerbkiem powoda. Adekwatność to typowość pozwalająca na przyjęcie, że w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez szczególnego zbiegu okoliczności, szkoda jest typowym następstwem określonego rodzaju zdarzeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2006r. sygn. akt II CSK 259/06, Lex nr 233065). Negatywne rozstrzygnięcia w przedmiocie skarg na przewlekłość czy też negatywne rozstrzygnięcia sądowe a nawet długotrwałość postępowania w normalnym układzie stosunków nie powodują uszczerbku wskazywanego w pozwie. Typowym następstwem przewlekłości postępowania czy też nieuwzględnienia żądania zapłaty jest uszczerbek majątkowy a ten nie został wykazany ani co do faktu ani też co do wysokości. Adekwatność nie zawsze natomiast jest koniecznym warunkiem odpowiedzialności na zasadach słuszności określonych w art.417²k.c. W tym jednak przypadku powód nawet w pozwie nie wskazywał jakie to humanitarne względy winny spowodować zasądzenie zadośćuczynienia na tej podstawie. Same odczuwane subiektywnie cierpienia tj odczucia bezradności i braku szacunku oraz wykorzystania sytuacji życiowej powoda nie stanowią podstawy do zastosowania zasad słuszności, zaś ewentualne podnoszone w pozwie dalsze zwiększenie nadciśnienia, bóle, zawroty głowy, bóle wątroby i żołądka, depresja i stany stresogenne nie mogą pozostawać w takim związku, który mógłby powodować przyznanie zadośćuczynienia wobec notoryjności urzędowej, że powód podnosił już takie objawy w związku z toczącymi się wcześniej innymi postępowaniami sądowymi. Trzeba więc zauważyć, że jeżeli powód ma rzeczywiście negatywnie doznania związane z prowadzonymi sprawami to jest to skutkiem wnoszenia oczywiście bezzasadnych żądań oraz niedopuszczalnych i niezasadnych środków zaskarżenia (taki skutek jednoznacznie wynika z ustalonego przez Sąd Okręgowy wyniku postępowań powołanych w pozwie) a to sprzeciwia się przyznania zadośćuczynienia na zasadach słuszności. Wręcz odwrotnie w takim przypadku przyznanie zadośćuczynienia naruszałoby zasady słuszności. Badanie więc stanu zdrowia nie miało więc żadnego znaczenia dla wszystkich wskazanych możliwych podstaw odpowiedzialności. Sąd apelacyjny podziela więc stanowisko Sądu Okręgowego o braku zasadności żądania pozwu Wobec powyższego apelację oddalono na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98§1 k.p.c. w zw. z art. 391§1 k.p.c. i art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturze Generalnej Skarbu Państwa Dz.U. Nr 169, poz. 1417 ze zm.) przy zastosowaniu § 6 pkt 6 i § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. 2013r. poz.

461), stanowiącego także podstawę określenia wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu (powiększonego o stawkę podatku VAT), przy uwzględnieniu braku podstawy do sumowania wartości przedmiotu zaskarżenia).